

Donderdag 7 februari – 20 u.

VRIJZINNIG PUNT, Rodenbachstraat 18, Hasselt

Mensenrechten, een stand van zaken

Lezing/gesprek met **Wies De Graeve**
directeur Amnesty International Vlaanderen

Amnesty International publiceert jaarlijks een rapport over de toestand van de mensenrechten. Wat leert dat ons? En wat leert ons het boek “Het recht om mens te zijn” dat onlangs verscheen. Het is van de hand van Wies De Graeve van Amnesty International Vlaanderen. Hij gelooft in de mensenrechten. U ook? Zonder bedenkingen?

70 jaar geleden, op 10 december 1948, werd de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. In de inleiding wordt de Verklaring omschreven als het “gemeenschappelijk door alle volkeren en alle naties te bereiken ideaal”. Is dat ideaal bereikt of ook maar enigszins naderbij gekomen? Is er hoop voor de toekomst?

In sommige landen neemt de repressie toe, worden vrijheden terugschroefd, wordt de onafhankelijke rechtspraak ter discussie gesteld; op andere plaatsen gebeurt het tegenovergestelde. Is de balans nu positief of negatief? Wat is de impact van internationale verdragen en wat is de rol van mensenrechtenbewegingen?

“De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens heeft mee gezorgd voor de dekolonisatie, het einde van de slavernij, het verbod op foltering, de uitbouw van sociale bescherming, de ontplooiing van seksuele rechten, het terugdringen van de doodstraf, ... Maar voor veel mensen hebben ze hun belofte nog niet waargemaakt. Eigenbelang, winstbejag en machtshonger hebben het al te vaak gehaald en zijn verantwoordelijk voor grootschalige ellende”, schrijft Wies De Graeve in een column voor de Vrt.

Op vele plaatsen in de wereld kunnen politieke regimes, religieuze instanties, privé instellingen en ondernemingen het zich permitteren grofweg hun voeten te vegen aan de mensenrechten. Maar is het van de andere kant niet hoopgevend dat meer en meer mensen zich bewust zijn geworden van hun rechten; dat meer en meer burgers, vrouwen dikwijls, zich beroepen op die mensenrechten? Is het niet hoopgevend dat een rechter in India kordaat de gelijkberechtiging van de vrouw stelt boven religieuze tradities? Dat Thailand niet zwicht voor de druk van Saoedi-Arabië en een gevluchte jonge Saoedische vrouw in bescherming neemt?

Anderzijds wordt de universaliteit of de geldigheid van de Mensenrechten geregeld in vraag gesteld, bijvoorbeeld als ze in botsing komen met “goddelijke” wetten of de autonomie van volksleiders. Principes staan gemakkelijke, simpele beslissingen soms in de weg, maar – schrijft Wies De Graeve - “Mensenrechten zijn er niet zozeer voor als alles goed gaat, maar vooral voor als het moeilijk wordt.” Precies dan heb je nood aan een moreel kompas. En de Universele Verklaring is zo'n kompas. Of niet?

Org.: Masereelfonds Hasselt (t. 011/27.50.32) en Humanistisch Verbond Hasselt (011/22.51.88)